

SINDS 1929

Sinfonia
VERENIGD
HOORNS ORKEST

Augusta Holmès

Ethel Smyth

Alma Mahler

Lili Boulanger

Henriëtte Bosmans

Emilie Mayer

Programma

16.11.2025

Programma

Ethel Smyth (1858-1944)	The Wreckers, Ouverture (1906)
Alma Mahler (1879-1964) arr. Peter de Vis	Liederen (1900, 1901, 1910) 1. Die stille Stadt (Dehmel) 2. Laue Sommernacht (Falke) 3. Bei dir ist es traut (Rilke)
Augusta Holmès (1847-1903)	La nuit et l'amour (1888)

PAUZE

Lili Boulanger(1893-1918) arr. Maarten Bauer	Pie Jesu (1922)
Henriëtte Bosmans(1895-1952) arr. Peter de Vis -wereldpremière	Verzen uit Mária Lécina (1950)
Emilie Mayer(1812-1883)	Faust-Ouverture (1880)

You may forget but
let me tell you
this: someone in
some future time
will think of us

Sappho (Barnard 1958, p.58)

Inleiding

tekst: Coen Stuit

Verreweg het grootste deel van de geschiedenis was het maar voor heel weinig mensen weggelegd om componist te worden, laat staan een componist die de tand des tijds doorstaat en generaties of eeuwen later nog bekend is.

Alles begint met het in aanraking komen met muziek. Eeuwenlang was dat geen vanzelfsprekendheid. Het grootste deel van de bevolking kwam tot aan de 20e eeuw weinig in aanraking met muziek. Radio, grammofoon, cd etcetera moesten nog worden uitgevonden. Alleen bij sommige kerkdiensten, bij braderieën of bijzondere gelegenheden was er *live* muziek te horen. Behalve aanraking met muziek, is om componist te worden ook toegang tot muziekonderwijs nodig. Het grootste deel van de geschiedenis was dit alleen in enkele culturele centra in Europa voorhanden en werd kennis van vader op zoon doorgegeven of aan kathedraalscholen onderwezen. In 1843 richtte Felix Mendelssohn-Bartholdy in Leipzig de eerste openbare muziekopleiding op. Het zou nog zo'n honderd jaar duren voordat de meeste Europese steden van enige omvang waren gevolgd. Een niet onbelangrijke derde hobbel was van financiële aard. Er zijn uitzonderingen, Franz Schubert was van bescheiden komaf en zijn familie bestond niet uit musici, maar verreweg de meeste bekende componisten kwamen uit muzikantenfamilies of waren telgen van zeer rijke families.

Het was dus eeuwenlang schier onmogelijk om als jonge man een bekend componist te worden. Denkt u zich in hoe dat voor jonge vrouwen geweest moet zijn. Voor hen golden dezelfde barrières als voor hun mannelijke vakgenoten, maar waren er nog veel meer hobbels te nemen. Om te beginnen moest er binnen de familiekring toestemming zijn, doorgaans van mannelijke familieleden, om zich met muziek bezig te houden. In veel perioden en gebieden was dat helemaal niet toegestaan en hield het daar dus al op. In de 19e eeuw was voor meisjes op veel plekken wel ruimte om te musiceren, maar

dit werd vaak slechts tot 15-jarige leeftijd toegestaan; daarna diende een welopgevoed meisje zich met huishoudelijke zaken bezig te houden. Een bekend voorbeeld is Nannerl Mozart. Zij was volgens de bronnen zeker zo getalenteerd als haar jongere broertje, maar na haar vijftiende werd zij gedwongen zich met andere zaken bezig te houden. In veel andere gevallen werd het meisjes alleen toegestaan te musiceren in de privésfeer, en zonder openbare optredens een carrière opbouwen in de muziek is natuurlijk niet mogelijk. Een bekend voorbeeld is Fanny Mendelssohn. Zij moet een van de beste pianisten van haar tijd geweest zijn, maar heeft als volwassene nooit in het openbaar opgetreden.

Als het in sommige zeldzame gevallen een vrouw lukte om voorbij de familiale barrières te komen, kreeg ze te maken met de maatschappelijk vooroordelen. Het publiek kwam niet zo massaal op de been voor een vrouwelijk componist als voor mannelijke collega's en hetzelfde gold voor opdrachten vanuit de grote instellingen. En tot slot doorstaat een componist alleen de tand des tijds als de muziek ook wordt gepubliceerd. Dit is een niet te onderschatten factor; veruit het grootste deel van alle muziek die ooit geklonken heeft van zowel mannen als vrouwen is verloren gegaan omdat deze nooit is verschenen in bladmuziek via een uitgeverij. Eeuwenlang werd muziek van vrouwen helemaal niet gepubliceerd. Tot halverwege de 19e eeuw was dit bijvoorbeeld verboden in Frankrijk. Een bekend voorbeeld is Louise Farrenc. Hoewel haar muziek vrij populair was kreeg zij die niet gepubliceerd. Haar man, fluitist in Le Theatre Italien in Parijs, besloot daarop zijn baan op te zeggen en een uitgeverij op te richten. Zijn juridisch strijd leidde uiteindelijk tot een wetswijziging waarna composities van vrouwen wel gepubliceerd mochten worden.

Kortom, we moeten grote bewondering en respect hebben voor componisten in het algemeen, maar helemaal voor de vrouwelijke componisten uit de geschiedenis van wie de muziek tot in onze tijd bekend genoeg is gebleven om alsnog uitgegeven en gespeeld te worden.

Feest der erkenning!

De werken op ons programma van de componistes uit de 19e en eerste helft 20e eeuw zijn lang 'op de plank' blijven liggen.

De bladmuziek voor het werk van Mayer, Holmès en Smyth is beschikbaar dankzij het Franse *ComposHer*, dat nieuwe edities uitbrengt op basis van eerste edities of de oorspronkelijke handgeschreven partituur (autograaf). De muziek is gratis te downloaden (via IMSLP). *ComposHer* is ontstaan vanuit een observatie: partituren van vrouwelijke componisten zijn niet gratis beschikbaar of zelfs niet gepubliceerd. Als daarnaast niemand de werken in de oren heeft en opnames dun gezaaid zijn, wat moet er dan klinken? Doel van *ComposHer* is de muziek van grote vrouwelijke componisten uit de geschiedenis uit te geven, ook als rolmodel.

(website, <https://composher.wixsite.com/composher>)

In de jaren zeventig en tachtig is het een man, Aaron Cohen, die de *Encyclopedia of Women Composers* schrijft, met systematische informatie over niet minder dan 6195 componistes. Net als *ComposHer* begon hij (na zijn pensioen) aan het project vanuit een observatie: in zijn omvangrijke platencollectie kwam hij zo weinig vrouwelijke componisten tegen, dat hem dit in de basis onlogisch leek.

In zijn voorwoord spreekt Cohen de hoop uit, dat uitgevers en programmamakers gaan meewerken bij het uitgeven en spelen van werk van vrouwelijke componisten. Wat er gebeurt: zijn encyclopedie is snel uitverkocht, maar tot nu toe niet herdrukt. Het lijkt er dus op dat Cohen het lot deelt van zijn onderzoeksobject.

Wat betreft de welwillendheid van uitgevers: misschien dat die de muzikanten en vrijwilligers achter het *ComposHer*-team zullen volgen, nu programmamakers muziek van vrouwen inderdaad gaan programmeren. En waarom ook niet? Voor muzikant en luisteraar is het een Feest der Erkenning!

Dame Ethel Smyth (1858-1944)

“De echte waarde van mijn muziek zal men waarschijnlijk nooit kennen tot er van mij niets meer overblijft dan seksloze punten en lijnen op muziekpapier.” (uit Smyth, *A Final Burning of Boats*, vertaald)

Om op haar 21e compositie te mogen studeren in Leipzig, moet Smyth thuis eerst in hongerstaking. In Leipzig leert ze Henry Brewster kennen. Met hem schrijft ze het libretto van *The Wreckers*, eerst in het Frans, dan halsoverkop vertaald naar het Duits voor de première in Leipzig in 1906 en drie jaar later naar het Engels voor de eerste uitvoering in London. In uitgebreide briefwisselingen touwtrekken Smyth en Brewster over de vertaling van favoriete zinnen.

The Wreckers Het werk staat de eerste helft van de 20e eeuw bijna standaard op het programma bij de Proms. Het verhaal schokte en fascineerde het toenmalige publiek in gelijke mate: het werk velt geen moreel oordeel, terwijl schepen naar de kust worden gelokt voor moord en plundering, onder leiding van een dominee! De driehoeksverhouding uit het libretto – twee vrouwen en een man – weerspiegelt Smyths eigen ervaring met Henry Brewster en zijn echtgenote als onwillige derde. Smyth wordt vaak verliefd, meestal op vrouwen. Het huwelijk wijst ze af, omdat het een carrière onmogelijk zou maken; later noemt ze zichzelf te onafhankelijk.

Rond 1910 sluit Smyth zich aan bij de suffragettes, onder leiding van haar vriendin Emmeline Pankhurst. Ze componeert *The March of the Women*, later het officiële lijflied van de beweging. Ze gooit stenen door ruiten van misogynie kabinetsleden en belandt in de gevangenis.

In haar tijd kent Ethel Smyth groot succes; zo wordt haar 75e verjaardag gevierd in the Royal Albert Hall. Maar als dirigente Odaline de la Martinez in 1994 *The Wreckers* uitvoert bij de *Proms*, moet ze eerst zelf een speelbare partituur samenstellen: het werk was nooit uitgegeven. Nog altijd wachten delen van Smyths oeuvre op publicatie, al groeit ze opnieuw uit tot een componiste van betekenis.

Alma Mahler-Werfel (1879-1964)

Als dochter van kunstenaars groeit Alma Schindler in Wenen op omringd door kunstenaars. Ze speelt uitstekend piano en heeft ambities als componiste en daarom gaat ze in de leer bij de bekende Zemlinsky. Ze componeert het begin van een opera en zo'n honderd liederen. Uiteindelijk bewaart ze er veertien en verbrandt de rest. In 1902 trouwt ze met Gustav Mahler en stopt helemaal met componeren, in ieder geval ook op zijn verzoek: hij eist dit in een lange brief voorafgaand aan de bruiloft, die bewaard is gebleven.

Op haar 31e wordt ze voor het eerst weduwe, waarna ze rijk en ongebonden is. Ze heeft vele aanbidders en minnaars, en meerdere echtgenoten: naast Mahler de architect Gropius en de schrijver Franz

Mahler-Werfel aan het spinnewiel
met Kokoschka's ingewanden
(Kokoschka 1913)

Werfel. Met de schilder Oskar Kokoschka heeft ze een stormachtige relatie. Ze noemt zichzelf Alma Mahler-Werfel, en niet bijvoorbeeld Werfel-Schindler, of Gropius-Werfel. De dubbele naam zegt iets over haar; ze was een vrouw die er haar levenstaak van maakte haar echtgenoten en minnaars vooruit te helpen. Zoals ze het zelf opschrijft: *“Hoe groter zijn prestaties, des te meer moet ik van hem houden.”* (Uit Alma's Gustav Mahler, Erinnerungen und Briefe, vertaald)

Mahler-Werfel bevond zich daar waar de grote culturele doorbraken zich afspeelden, achtereenvolgens in Wenen, Italië, Parijs en de VS. Ze had een onuitputtelijke passie voor muziek en kunst, gekoppeld aan een uitstekende talent-radar. Uit het vriendenboek voor haar 70e verjaardag blijkt hoe kunstzinnig, groot en prominent haar kennissenkring was. Haar romantische liederen op teksten van populaire dichters krijgen etiketten als: persoonlijk, geraffineerd en harmonisch origineel.

naar de teksten

Augusta Holmès (1847-1903)

In een interview uit 1897 zei Augusta Holmès: *“De kameraadschap die zoveel artiesten helpt, is er niet voor vrouwen die het geluk -of de pech- hebben als muzikant geboren zijn. Ik heb moeten vechten, als componist en als vrouw.”*(vertaald)

De ouders van deze componiste werken haar muzikale carrière tegen, het conservatorium laat haar niet toe omdat ze een vrouw is, de toonaangevende *Société nationale de musique* voert wel haar werk uit, maar als vrouw kan ze geen lid worden. Ze neemt privés. Haar eerste paar werken publiceert ze onder de naam Hermann Zenta. Als in 1869 haar beide ouders overleden zijn, is ze als enig kind financieel onafhankelijk én bezit ze een huis in Parijs. Haar soirees worden druk bezocht. Aan huwelijksaanzoeken geen gebrek, maar ze trouwt niet. Wel krijgt ze vijf kinderen, met dichter Catulle Mendès.

Holmès componeert grote werken, die tijdgenoten daarom masculien noemen; voor de wereldtentoonstelling in Parijs in 1889 schrijft ze in opdracht de *Ode Triomphale*, voor 300 instrumentalisten en 900 zangers. Na haar dood gaan haar handschriften naar het conservatorium in Parijs, maar ze worden niet uitgegeven, met als gevolg dat ze een eeuw later herontdekt moeten worden.

La nuit et l'amour is het intermezzo voor orkest uit *Ludus pro patria* (Spelen voor het vaderland), een symfonische ode. Zo'n ode combineert elementen van de symfonie, de opera en het oratorium. Er is een verteller. De tekst schreef Holmès zelf, zoals in al haar werk. De verteller spreekt de woorden [vertaald]:

Liefde! Inspiratie van vruchtbare extase! / Liefde! Veroveraar van veroveraars [...] / Voeg lippen en harten samen! Vervolgens begint de muziek.

Lili Boulanger (1893-1918)

Lili Boulanger groeit op in een muzikaal en intellectueel milieu. Haar moeder is zangeres, haar vader docent aan het conservatorium in Parijs. Toonaangevende musici bezoeken de salon van haar moeder.

In 1912 wordt Lili Boulanger toegelaten tot het conservatorium en in hetzelfde jaar debuteert ze als componist. In 1913 wint ze als eerste vrouw ooit de Prix de Rome, met maar liefst 31 van de 36 stemmen. Dat levert haar een verblijf van twee jaar op in de kunstacademie in de Villa Medici in Rome, en een contract bij uitgeverij Casa Ricordi. In 1918 sterft ze, vierentwintig jaar oud, halverwege haar werk aan een opera op *La Princesse Maleine* van Maurice Maeterlinck.

Haar zus Nadia Boulanger groeit uit tot een van de belangrijkste compositiedocenten van de 20e eeuw en wijdt zich aan de verspreiding van het werk van Lili, bijvoorbeeld via haar Lili Boulanger Memorial Fund, met de jaarlijkse Prix Lili Boulanger voor jonge, veelbelovende musici. Als dirigente voert Nadia het werk van haar zus uit, bijvoorbeeld met het New York Philharmonic en het Boston Symphony Orchestra. Na de dood van Nadia in 1979 wordt het werk van Lili Boulanger niet vaak meer geprogrammeerd.

Nadia en Lili Boulanger

Pie Jesu is het laatst voltooide muziekstuk van Lili Boulanger, voor zangstem, strijkkwartet, harp en orgel. Nadia Boulanger schrijft in haar memoires dat Lili het op haar sterfbed zonder enige aarzeling aan haar dicteerde. Musicologen Olivia Mattis (1993) en Léonie Rosenstiel (1978) wijzen op een schetsboek van Lili uit 1913-1916, met daarin delen van *Pie Jesu*, aantekeningen voor een *Kyrie* en 35 maten met de tekst '*Dona*'. Ze speculeren dat *Pie Jesu* deel was van een requiem dat Lili niet afmaakte. En zo klinkt het werk: als een afscheid.

Henriëtte Bosmans (1895-1952)

“Als ik – onverhoopt of verhoopt – dood ga, mogen ze de heele Carmen op mijn graf spelen!” (Uit een brief)

Bosmans is de dochter van twee beroepsmusici. Haar opleiding tot concertpianiste krijgt ze van haar moeder, pianodocente aan het conservatorium van Amsterdam. In de jaren dertig treedt ze regelmatig op met het Concertgebouworkest. Compositielessen volgt ze bij Jan Willem Kersbergen, Cornelis Dopfer en Willem Pijper.

Bosmans heeft relaties met zowel vrouwen als mannen, altijd musici. In de jaren twintig woont ze samen met celliste Frieda Belinfante en componeert ze cellomuziek, in 1934 verlooft ze zich met violist Frans Koene, die een jaar later zal sterven; voor hem schrijft ze het succesvolle *Concertstuk voor viool en orkest*. Na WO II leert ze de Franse mezzosopraan Noémie Perugia kennen; in de laatste jaren van haar leven schrijft Bosmans vooral liederen.

Na de bevrijding trekt Bosmans' *Daar komen de Canadezen* volle zalen, al zijn recensenten minder enthousiast. In 1946 maakt Bosmans gebruik van een overheidssubsidie voor liederen op Nederlandse teksten en zet de populaire ballade uit 1932 van Werumeus Buning op muziek, over prostituee *Mária Lécina*. Tijdens WO II werd ook de parodie op de tekst populair: *Dieuwertje Diekema* van Kees Stip, die de opsomming van exotische plaatsen verandert in een dranklijst; in de oorlogsjaren moet dat gelezen hebben als een verlanglijstje. Er zijn niet veel opnames van Bosmans' werk, al is in 1994 een prijs naar haar genoemd. Zoals musicologe Thea Derks het in een column formuleert: “Henriëtte Bosmans [is] in eigen naam het zwijgen opgelegd.”

Verzen uit Mária Lécina voor piano en zang krijgt positieve recensies: ‘Tekst en klanken komen samen alsof ze elkaar al van oudsher zochten’, ‘verzengende hartstocht’, ‘alles verzoenende tederheid’. Peter Davis (alias Peter de Vis) schreef voor Sinfonia het arrangement voor orkest: u hoort de wereldpremière.

Tekst van *Verzen uit Mária Lécina*, een selectie van zeventien van de honderd(eneen) verzen uit het gelijknamige gedicht van J.W.F. Werumeus Buning

Mária Lécina loopt te zwieren
in groene zijde en zwart satijn,
met vogels en rozen en anjelieren
in een doek zoo wit als de
maneschijn.
¿Porqué, Mária?

Mára Lécina loopt te pralen
met zeven snoeren bloedkoraal,
die kan Mária Lécina betalen,
haar mond is rood als een
bloedkoraal.
¿Porqué, Mária?

Mária Lécina heeft een waaier,
daar staan al de sterren
ter wereld op.
Geen sterveling komt er
voorbij die waaier,
of de zon en de maan
gaan voor hem op.
¿Porqué, Mária?

Mária Lécina draagt tusschen
haar borsten
een zilver kruis met een diamant
en er is geen kruis
dat zoo wordt gedragen,
langs heel de Spaansche
waterkant.
¿Porqué, Mária?

Er liep een zeeman langs de kade,
die zeeman raakte van de wijs.
's Nachts stond hij nog in de
groene stortzeeën
en 's ochtends zag hij het paradijs.
¿Porqué, Mária?

's Nachts hoorde hij
de boeien brullen
in de mist voor Terrafugeia.
En 's morgens vroeg liep hij
onder de palmen
en hij zag Mária Lécina.

Mária Lécina is te koopen
voor twintig zilveren peséta,
in Madrid, Barcelona, Ceuta, Sevilla
Cadiz, Huelva en Granada.
¿Porqué, Mária?

Mária vroeg hem of hij wou slapen
Voor twintig zilveren peséta?
'Ik zal twintig peset'
aan de armen geven,
maar geen cent aan Mária Lécina
¿Porqué, Mária?

De bergen zijn heet bij Cartagena
en de dalen zacht bij Ayora.
Maar heeter en zachter dan
bergen en dalen
is Mária Lécina.

Honderd klokken
doen Londen bonzen
en vier kathedralen Genua,
maar geen brons kan zoo in het
donker bonzen
als het hart van Mária Lécina.
¿Porqué, Mária?

In haar doek met vogels
en anjelieren
knielde Maria voor haar
klein zilver kruis.
En zij bad dat God hem
op zee mocht sparen,
zij bad voor zijn veilige reis
naar huis
¿Porqué, Mária?

Mária Lécina is te koopen
voor twintig zilveren peseta.
In Madrid, Barcelona, Ceuta, Sevilla
Cadiz, Huelva en Granada
¿Porqué? Maria?

Shanghai, Semarang, Stockholm,
Curaçao, San José, Acajuicilla
Overal gaat er een kamer open
Voor twintig zilveren peseta

In iedere kamer hangt een spiegel
wanneer men zich te wasschen staat.
Men ziet daarin een gezicht,
en daarachter den dood
die op iets te wachten staat.
¿Porqué, Mária?

Wie in de hel zijn hart heeft verloren,
die kijkt de dood niet eens meer na.
Die is eeuwig verdoemd
een refrein te hooren:
¿Porqué, Mária?
¿Porqué, Mária?

Waar de hemel spiegelt
in het stil water,
in de diepe zee voor Averia,
schijnt een schip
door witte wolken te varen
met als boegbeeld Mária Lécina.

Er is diepe deining tussen de witte
wolken,
in de wolken diep onder Averia.
Daar staat het water wel
duizend vadem
¿Porqué, Mária?
¿Porqué? Porqué?

*Alle veranderingen door mij aangebracht in het gedicht "Mária
Lécina" zijn geschied in overleg met en met goedvinden van
den dichter. H.B.*

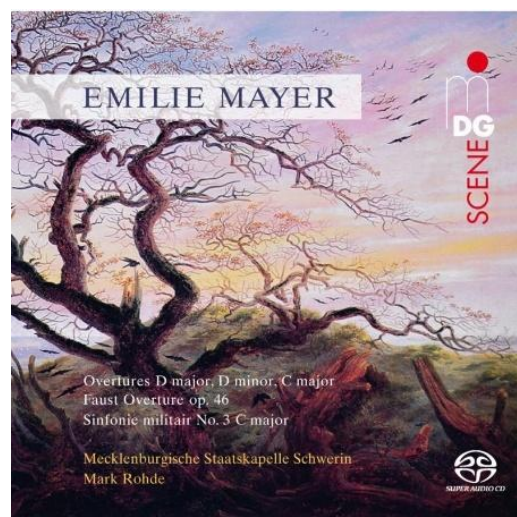
Emilie Mayer (1812-1883)

“Ik heb aanzienlijke tegenstand ondervonden, niet alleen in mannelijke maar ook in vrouwelijke kringen, en het was niet gemakkelijk voor me om dit met de nodige kalmte te accepteren!” (uit een brief aan musicoloog Wilhelm Tappert, juli 1870; vertaald)

Vanaf haar vijfde krijgt Emilie pianoles; Ze interpreteert de stukken daarbij zo losjes dat ze volgens eigen zeggen ‘nach wenigen Stunden’ ook de stap naar componeren zette. Na de dood van haar beide ouders is de dan 28-jarige Mayer financieel onafhankelijk. Een jaar later verhuist ze naar de regiohoofdstad Stettin (Szczecin, Polen). Daar studeert ze compositie bij Carl Loewe; het plaatselijke symfonieorkest voert haar eerste twee symfonieën uit. Mayer studeert vervolgens in Berlijn bij Adolphe Marx en bij Wilhelm Wieprecht, die haar beiden actief promoten. Trouwen doet ze niet.

Mayer componeert veel orkestwerk, dat op de *Faust-Ouverture* na niet uitgegeven wordt; dit in tegenstelling tot haar kamermuziek. Pas in de vroege jaren 2000 worden haar handschriften in de *Staatsbibliothek zu Berlin* systematisch geïnventariseerd en wordt ze herontdekt. In 2022 wordt de *Faust-Ouverture* voor het eerst weer geprogrammeerd, door de Mecklenburgische Staatskapelle Schwerin, die er ook de eerste plaatopname van maakt.

De ***Faust-Ouverture*** is een op zichzelf staand orkestwerk, geïnspireerd op de Faust-legende. Een concrete aanwijzing in de partituur is de tekst: “Sie ist gerettet” (*zij is gered*) bij de overgang naar majeur: Gretchen maakt zich los van Faust en ontsnapt zo aan diens lot. Het koraalachtige middenstuk loopt vooruit op haar verlossing.

Karin Strobos - mezzosopraan

Karin Strobos kreeg de kans in te vallen in de rol van Octavian in *Der Rosenkavalier* van R Strauss bij De Nationale Opera onder de baton van Sir Simon Rattle. Haar succesvolle optreden oogstte lovende kritieken. Zowel het NRC als De Volkskrant spraken van een droomdebuut. De carrière van Karin is vanaf dat moment in een stroomversnelling terechtgekomen.

Van 2009 tot 2011 behoorde Karin tot het vaste ensemble van Opera Zuid, en van 2014 tot 2019 tot het solistenensemble van het Aalto-Musiktheater in Essen. Ze keerde terug naar De Nationale Opera in Amsterdam voor de rollen Flora (*La Traviata*), Phénice (*Armide*) en Fortuna (*The new Prince*); in juni 2023 zong ze de rol van Braadspitdraaijer in *Rusalka*. Ze treedt veelvuldig op als soliste bij de grote Nederlandse orkesten. Willem Jeths schreef speciaal voor Karin twee delen in zijn *Eerste Symfonie*, waarmee ze haar debuut maakte in de Zaterdagmatinee in het Concertgebouw met het Radio Filharmonisch Orkest o.l.v. Edo de Waart. Ze is betrokken bij de Stichting Appeltaartconcerten die voor iedereen toegankelijke concerten organiseert; ze tourde met het Ricciotti Ensemble door Spanje.

Karin studeerde bij Henny Diemer aan het Utrechts Conservatorium, waar ze in 2009 haar Master met onderscheiding ontving. Ze maakte deel uit van het ensemble van Opera Studio Nederland. Daarnaast kreeg zij zanglessen van Brigitte Fassbaender, Iris Dell'Acqua, Gemma Visser en Margreet Honig. Karin ontving prijzen als de Grachtenfestivalprijs 2011, het Gouden Viooltje en de Debuut Publieksprijs met haar trio met Daria van den Bercken en Felicia van den End.

Karin gaf masterclasses op conservatoria in Amsterdam, Utrecht en Zwolle. Sinds januari 2025 maakt ze deel uit van het Artistiek Collectief van de Noorderkerkconcerten.

Coen Stuit - dirigent

Coen Stuit begon zijn muzikale loopbaan als klarinetteerling van Jacques van der Sterren aan de muziekschool in Purmerend. Later studeerde hij klarinet aan het conservatorium van Amsterdam bij Herman Braune en Hans Colbers.

Na zijn studie cum laude afgerond te hebben, was Coen actief als remplaçant bij verschillende Nederlandse orkesten zoals het Nederlands Philharmonisch Orkest, Gelders Orkest en Holland Symfonia (tegenwoordig Het Balletorkest) en bij vele andere orkesten. Hij maakte als vaste klarinettist bijna vijf jaar onderdeel uit van het Amsterdam Symphony Orchestra. Daarnaast was hij zeer actief als kamermusicus en organisator van kamermuziekseries.

Naast zijn carrière als uitvoerend musicus begon Coen in 2009 met dirigeren. Zijn aanstelling als dirigent op het Vossius Gymnasium in Amsterdam leidde al snel tot andere aanstellingen. Enkele jaren later deed het Coen zelfs besluiten directies te nemen bij René Gulikers en zich meer op het dirigeren te richten. Sinds september 2014 is Coen dirigent van Sinfonia. Ook was hij verbonden aan verschillende andere orkesten, zoals het Ricciotti Ensemble, Viotta Jeugdorkesten in Den Haag en het Alkmaars Symfonieorkest.

Sinds februari 2025 is hij Senior Manager Artistieke zaken van Stichting Omroep Muziek, waar het Radio Filharmonisch Orkest en het Groot Omroep Koor onder vallen.

Verenigd Hoorns Orkest Sinfonia

De vereniging werd in 1929 opgericht door een klein groepje muzikanten voor feestavonden van de Sint Joseph Gezellenvereniging. Het orkest met de naam Voor Ons Plezier groeide in tien jaar tijd uit tot een salonorkest. Rond 1949 mocht het orkest zich een volwaardig symfonieorkest noemen en veranderde de naam naar Hoorns Orkest Sinfonia. Fusies met verschillende verenigingen uit de regio volgen en de naam wordt aangepast naar Verenigd Hoorns Orkest Sinfonia.

Verankerd in West-Friesland

Sinfonia is verbonden met de West-Friese regio en de stad Hoorn. Niet alleen repeteert het orkest in de stad, de uitvoeringen vinden meestal plaats in de Oosterkerk. Samenwerking met andere amateurverenigingen voegt vaak een verrassende dimensie toe aan de concerten. Het orkest werkte eerder samen met diverse zangkoren en begeleidt regelmatig bekende solisten. Dit programma is dat zangeres Karin Strobos.

Vandaag de dag

Sinfonia is een bloeiende vereniging met rond de zestig vaste leden. Daarnaast heeft het orkest een vaste kring gastspelers die invallen wanneer een programma daarom vraagt. Speelplezier is belangrijk, naast de wil om bij concerten het onderste uit de kan te halen.

Verenigd Hoorns Orkest Sinfonia, Oosterkerk, 19 november 2023

Een krachtige ouverture voor Orange the World

Tekst: Soroptimistclub Hoorn

Soroptimistclub Hoorn e.o. is een club van zo'n 30 enthousiaste vrouwen in West Friesland van verschillende leeftijden, achtergronden en beroepen. Een mooie en diverse mix van professionals, die zich met elkaar verbinden om de positie van vrouwen en meisjes in onze regio maar ook daarbuiten te versterken.

We ondersteunen het concert van Sinfonia van harte: de vrouwelijke componisten op het programma kwamen in hun tijd op voor hun eigen identiteit, tegen de heersende cultuur in. Het concert van Sinfonia met werken van alleen vrouwelijke componisten vormt een krachtige ouverture voor de internationale campagne 'Orange the World'. Daarmee wordt wereldwijd aandacht gevraagd voor het stoppen van geweld tegen vrouwen. Deze actie wordt actief ondersteund door Soroptimistclub Hoorn e.o.

In het kader van de Orange the World-campagne nodigen wij u graag uit voor een andere bijzondere voorstelling op zaterdag 27 november:

Another Day in Paradise
in theater Het Postkantoor, Bovenkarspel

Meer info en tickets:
www.hetpostkantoor.info

Soroptimistclub Hoorn e.o. ondersteunt het opvanghuis voor vrouwen en kinderen van DNODOen in Hoorn. Met de aankoop van een oranje kaars bij onze tafel in de kerk ondersteunt u dit project.

www.soroptimistclubhoorn.nl

Uitgelicht

Annelies Hangelbroek Muziek is mijn 2e leven, en al zover mijn geheugen rijkt. Eerst piano, toen viool tijdens mijn schooltijd en in de studietijd in Delft kwam de altviool in beeld. Een oud-voorzitter ronselde mij voor Sinfonia. Meer dan 50 jaar speel ik mee en

geniet van symfonieën, soloconcerten, van oratoria tot operettes, o.l.v. vele inspirerende dirigenten. Maar ook luisteren naar medespelers op hun instrumenten is boeiend. Stel je al die repetitie-uren voor in al die jaren en dan toch nog steeds enthousiast te zijn? Ook als soroptimist zocht ik naar de relatie met muziek, zoals toen de soroptimisten de sponsoring regelden voor het concert van het NH-jeugdorkest ten bate van Limbs For Life.

Marjolein Pen Mijn instrument is de fagot. Met veel plezier vernam ik dat het programma bestaat uit prachtige werken van vrouwelijke componisten. Als Soroptimist, vanaf 1992 lid van Club Waterland, geeft het spelen van deze werken mij een extra dimensie. Immers het Soroptimisme zet zich in om de rechten, de positie en het leven van vrouwen wereldwijd te verbeteren. Helaas bestond het Soroptimisme nog niet toen deze vrouwelijke componisten hun werken componeerden en ze hadden veel incasserings- en doorzettingsvermogen nodig. Als vrouw en Soroptimist heb ik daar veel bewondering voor.

Toos Asselbergs-Crol Ik speel vanaf mijn twaalfde dwarsfluit en heb dat tot 2016 in het Symfonisch Orkest Purmerend en Omstreken gespeeld. In 1989 erfde ik de viool van mijn (groot)vader en het was een uitdaging te proberen of ik ook dat instrument kon bespelen. Sinds mijn (vervroegd) pensioen was er tijd om serieus te studeren. In 2016 ging ik bij SOPO met de tweede violen meespelen en sinds 2022 bij Sinfonia. Naast muziek heb ik ook belangstelling voor wat er in de wereld (van vrouwen) gebeurt en hoe je met je eigen kennis en netwerk andere vrouwen kunt ondersteunen. Sinds 1988 ben ik lid van Soroptimistclub Waterland.

Sinfonialeden

Eerste viool

Katinka Goosen, cm
Kitty Broers-Jongenelen
Carla Buongiorno
Hans van Essen
Romy Faber
Sonila Mance*
Liesbeth Molenaar
Lisette van Oosterom*
Saskia Oostra
Meike Schuringa

Tweede viool

Jitske Schreijer
Toos Asselbergs-Crol
Rineke Bakker
Jacqueline Jacobs-Pol
Rob Keene
Carolien Marbus*
Marieke van der Molen*
Louise Ruys
Trudy Schoone
Krijn Soeteman
Michiel Schreijer
Josette Vermeulen

Altviool

Gerard Vlaanderen
Daphne Bruin
Annelies Hangelbroek
Ria Slijkhuis
Anne Veerman*

Cello

Nellie Harms
Dominique van der Bie
Aswin Meier
Ellen Muuse
Mieke Trip*
Elly Zeeman*

Contrabas

Martin Tuinte
Jan Huisman
Imme Lenstra
Jan Sijben

Dwarsfluit

Eltine Kampen
Marga Muntjewerff

Hobo

Marijna Bosch
Jolanda Verlinde

Klarinet

Inge Out
Vivi Tervoort-ter Velde

Fagot

Henk van der Heide
Marjolein Pen

Hoorn

Martijn Leegte

Trombone

Erik Henken
Gerard van Nes

Pauken

Valentijn Geverts

Gastspelers

Eerste viool

Coleman Willis

Altviool

Tiny Posch

Cello

Myrthe van den Bosch
Hesce Maurits

Piccolo

Jaqueline Steeksma

Basklarinet

Agda Baas

Hoorn

Nancy Koot
Arjan Sas
Joke Koolhaas

Trompet

Klaas Petter
Hanno Muurling

Trombone

Ron Entius

Tuba

Andries Rinsma

Slagwerk

Olga Molenaar

Harp

Nienke Losekoot

*) Dit concert niet
meespelend

Wij hopen dat u van de muziek geniet/genoten hebt en we zien u graag terug bij ons volgende concert op zaterdag 30 mei 2026, om 20.00 uur, in de Westerkerk in Enkhuizen.

Wilt u per mail op de hoogte gehouden worden van onze concerten en ander nieuws over Sinfonia? Geeft u zich dan op voor de gratis nieuwsbrief, die twee keer per jaar verschijnt:

secretaris@sinfoniahoorn.nl

Nieuwe musici zijn altijd van harte welkom, kijk op onze website: www.sinfoniahoorn.nl Contact: voorzitter@sinfoniahoorn.nl

NB De privacywet (AVG) bepaalt dat foto-, film- en geluidsopnames niet zonder meer openbaar gemaakt mogen worden op social media e.d. Houdt u daar a.u.b. rekening mee.

Tekst: Eltine Kampen

Redactie: Coen Stuit

Eindredactie: Josette Vermeulen

Opmaak: Martijn Leegte

Cover: Katinka Goosen

Dit concert is mede mogelijk gemaakt door subsidie van de gemeente Hoorn.

WESTFRIESE ZAKEN

